

Bořeň

Co cestou uvidíte.

Lázně Bílinská Kyselka, Bílinská Kyselka, obraz Aloise Kirniga z roku 1898. O minerálních vodách v okolí Bíliny se zmiňuje už kronikář Václav Hájek z Libočan, ale o jejich využívání nic nevíme. Až v roce 1712 dala kněžna Leonora z Lobkovic vyčistit prameny a začali se sem sjíždět lázeňští hosté. O proslulost a široké využití minerálních pramenů na Kyselce se podstatně zasloužil geolog a balneolog Franz Ambroz Reuss, který působil jako lékař v lobkovických lázních. Potvrdil léčebné účinky nejen bílinské minerálky, ale i hořké vody v nedalekých Zaječicích. Reuss byl i propagátorem využívání uhlí, které bylo sice již známé, ale málo využívané.

Reuss byl i propagátorem využívání uhlí, které bylo sice již známé, ale málo využívané.

Bořeň (německy Borschen) je skalnatý vrch (tzv. skalní suk), nachází se jižně od Bíliny v Českém středohoří. Vypíná se vysoko nad údolím řeky Bíliny, ve spodní části je částečně zarostlý lesem. Vrchol se nachází ve výšce 539 m. Tvoří výraznou dominantu jak pro město Bílina tak i pro celé České středohoří, díky své charakteristické siluetě je velmi dobře viditelný i z mnoha dosti vzdálených míst (kupř. ze Žatce).

Bořeň je největší povrchový znělcový (fonolitový) útvar ve střední Evropě.[zdroj?] V třetihorách byla při sopečné činnosti nadzvednuta podložní rula a do vrstev druhohorních křídových slínovců se vklínil mohutný útvar fonolitu. Ve čtvrtohorách byl fonolit erozí vypreparován a vytvořil unikátní kupu. Fonolit má monumentální sloupcovitou odlučnost s až 100 m vysokými skalními stěnami. Mrazovým zvětráváním vznikly skalní jehly, věže, sloupy, puklinové jeskyně a další útvary. Svahy pokrývají kamenohlinité sutě a suťová pole.

Text použit s <http://cs.wikipedia.org>